

Tatár Sándor

„JOBB ELMARADNIA.”

Ha mindig könnyeden csak, dalszerűen,
úgy elkopik a tű, lemez.
Mily élv lehet, mit egy ily mű szerez,
mely így fogant, otromba bűnben!?

Hisz mélyre nem szánt zord vasával
(nincs is vasa bizony neki;
és hogy üdvét ki hogy nyeri,
nem izgatja – a forma szárnyal!)

– negéddel kacsint csak s cikázik;
nincsenek másra hajlami:
ha van becsvágya valami,
beérni vágyna Kosztolányit...

orcátlan bárd, ilyet ki zeng itt;
míg vannak tárgyak, súlyosak,
ők érdemelnek hűrokat –
Parnassz a *dalmok*nak ki nem nyit.

Nem segít rajta eszme (bal? jobb?),
nincs ily költőnek irgalom:
fejére vall, mit összedallott,
a súlytalan sok firka, lom –
fojtotta még a halált is dalba
– nincsen pedig a dalokban bizalma.

Beszélő, 2008/1.

(Tatár Sándor 1962-ben született Budapesten. Verset ír, műfordítással foglalkozik.)